

Nr. 25

8. desember 2019

79. árg.

Tí kom Jesus!

„Enok gekk við Gudi; og eftir at hann hevði gitið Metusalem, livdi hann trý hundrað ár ...“ 1. Mós. 5,22.

Lívið er ein ferð við einari ítøkiligari byrjan og einum ítøkiligum enda. Og um tú ert klókur, so gert tú, sum Enok gjørdi í 300 ár – hann gekk við Gudi. Kanst tú ímynda tær, hvussu væl tú hevði kent Gud, eftir at tú hevði verið saman við honum øll hesi árin? Tað er einki syrgiligt ella keðiligt at ganga saman við Gudi. Sálmaskaldið sigur: „Tú kunngert mær veg lívsins; fyrí ásjón Tíni er gleðin fullkomin ...“ Sál. 16,11 (V.D.)

Gud skapti teg fyrí sína egnu skuld, og ikki fyrr enn tú finnur útav, hvat ið endamál hansara er við lívi tínum, finnur tú frið og gleði. Um tú dró ein fisk upp úr sjónum og legði hann í fjøruna, sást tú hvussu táknirnar tornaðu, meðan hann kikkaði eftir ondini. Er ein slíkur fiskur lukkuligur? Nei. Gjørdist hann lukkuligur, um tú fjaldi hann undir einum fjalli av pengaseðlum? Nei. Hevði ein teldil, ein góð bók ella ein svalligur drykkur gjørt hann lukkuligan? Nei. Men um hann nú fekk nýggj klæði? Nei. Tað er bara eitt, sum kann gera hann lukkuligan: tað, at tú blakar hann aftur á bláman. Hasin fiskurin fer ongantíð at gerast lukkuligur uppi í fjøruni, av tí at hann ikki er skaptur at liva í fjøruni. Hann er skaptur at liva í sjónum á sama hátt, sum tú ert skaptur at liva í felagsskapi við Gud. Áðrenn tú finnur Gud, fert tú altíð at kenna teg sum ein fiskur, sum er drigin upp úr sjónum – og ongantíð kenna til frið og gleði.

Tað besta av øllum er, at Gud ikki er longri burtur frá tær enn eina bøn. Hevur tú fyrst eina ferð bjóðað honum inn í hjarta títt, fert tú ongantíð aftur at kenna teg tóma innan. Veitst tú, hví Jesus kom tey fyrstu jólini? Tað sigur hann okkum sjálvur: „... til tess at teir skulu hava gleði mína fullkomna í sær.“ Jóh. 17,13.

„...et Ord til Dagen“
Effie Campbell umsetti.

Ein jólaheilsan

Hin víðagitni trúboðarin Dwight Moody, sum á ein heilt serligan hátt varð brúktur av Gudi (1837-1899), hevði altíð við sær ein av Gudi salvaðan sangara. Hann æt Sankey. Tað verður sagt um hann, at hann **sang** líka mong inn í himmalin, sum Moody prædikaði inn í himmalin.

Eitt árið sjálvan jólaaftan var Mr. Sankey umborð á einum dampbáti, sum sigldi niðan eftir Delaware River. Nógv ferðafólk vóru komin saman uppi á dekinum, og tá ið Mr. Sankey eisini stóð teirra millum, varð hann biðin at syngja. Hann suffaði upp til Guds at hjálpa sær at velja tann rætta sangin – og beinanvegin hugdi hann upp móti tí klára himlinum og skar í:

„Saviour, like a Shepherd lead us,
much we need Thy tender care!“

Ein undurfullur friður fall niður yvir øll, tá ið hin vakra røddin bar orðini út yvir dekkið og ta stillu ána. Øll vóru so rørd.

Eftir sangin kom ein maður fram og spurdi Mr. Sankey: „Hevur tú nakrantíð gjørt hertænastu í Union Army?“

Tá ið Mr. Sankey játtaði, helt maðurin á: „Minnist tú, at tú helt vakt eitt klárt mánalýsiskvöld í 1862?“

Eisini hesum játtaði Mr. Sankey. Tá segði hin fremmandi maðurin: „Eg var eisini í herinum júst um somu tíð, men í hinum partinum – í Confederate Army. Og tað kvøldið, tú stóðst á vakt, var eg eisini har í somu ørindum, og eg sá teg, og eg lyfti byrsuna móti tær og skuldi skjóta teg. Tú stóðst mitt í ljósinum frá fullmánanum, meðan eg lá fjaldur í skugganum. Beint tá ið eg skuldi toga í stillipinnin, lyfti tú høvðinum móti himli og fór at syngja hin vakra sangin:

„Saviour, like a Shepherd lead us,
much we need Thy tender care!“

Tá ið eg hoyrði hetta, gjørdist tað ómøguligt hjá mær at skjóta,“ endaði maðurin frásøgn sína.

„Jewish Hope“
Effie Campbell umsetti.

Ein tænasta fyri Jesus

Fyrr í tíðini vóru tað dreingir, sum livdu av at vera skóbustarar í teimum stóru býunum. Teir settu ein høgan stól við tekju uppiyvir mitt á gongubreytina, og so fingi fólk skógvarnar bustaðar fyri eitt lítið gjald.

Tað var ein slavnan og kaldan jólamorgun í einum av teimum stóru gøtunum í London.

„Skal eg busta skógvar tygara?“ rópti ein lítill skóbustari eftir einum manni, sum gekk framvið.

Maðurin var illa klæddur, og væl sást á honum, at hann ikki hevði livað nakað gott lív.

„Eg eigi einki at gjalda við,“ svaraði hann tvørur.

„Eg skal gera tað fyri einki,“ segði drongurin.

Maðurin stúrsaði við, hugdi at honum og segði: „Hví vilt tú busta skógvarnar hjá mær fyri einki?“

Hetta ljósa dreingjaandlitið gjørdist bráðliga so álvarsamt. So segði hann: „Jesus varð føddur í dag. Eg vil so fegin gera okkurt fyri hann. Og so hava tey sagt í sunnudagsskúlanum, at um eg geri okkurt fyri ein annan, so er tað, sum havi eg gjørt tað fyri Jesus.“

Maðurin bara hugdi upp á hann og smíltist forhánisliga.

Men nú skalt tú hoyra nakað ótrúligt, tí hetta var ikki síðstu ferð, at hesir báðir møttust.

Mong ár seinni sat skóbustarin sum vaksni maður í einari kirkju og hoyrði ein prædikumann. Hesin greiddi eisini frá sínum farna lívi. Hann hevði verið eitt menniskja, sum livdi langt burtur frá Gudi. Men ein jólamorgun hevði ein lítill skóbustari fingið hann at hugsa um Gud. Og so greiddi hann frá hesi lítlu hending.

„Gjøgnum tað, sum drongurin segði, fekk Gud fatur á mær og gjørdi meg til eina nýggja menniskju,“ segði prædikumaðurin.

Effie Campbell umsetti.

Umvending

Jóhannes doyparin prædikaði: „Vendið um, tí at himmiríkið er í nánd.“ Matt. 3,2 – Jesus prædikaði og segði: „Vendið um, tí at himmiríkið er í nánd!“ Matt. 4,17 – „Sanniliga sigi eg tykkum: Um tit ikki venda um og verða eins og børnini, koma tit als ikki inn í himmiríkið.“ Matt. 18,3 – „Vendið um og trúgvíð gleðiboðskapinum!“ Mark. 1,15 – „Og teir fóru út og prædikaðu, at tey skuldu venda um.“ Mark. 6,12 – „Pætur segði við teir: Vendið um, og ein og hvør tykkara lati seg doypa í navni Jesu Krists til fyrigeving syndanna, og tit skulu fáa gávu heilaga andans.“ Áps. 2,38.

Effie Campbell umsetti.

Størsti stuldurin

Ein kona tosaði við meg í telefonini. So sigur hon: „Veitst tú, hvat ið størsti stuldurin er? Tað er, tá ið ein triði persónur brýtur inn í eitt hjúnalag og stjeler hjúnafelegan frá tær. Tað rakar ikki bara tann hjúnafelegan, sum situr eftir, men eisini øll børnini. Familjan liggur í skeljasori, og pínar og sorgin níva tey alt lívið.“

E. Campbell.

Satan arbeiðir uppá at draga Kristus út úr jólunum, bønirnar út úr skúlunum og Gud út úr landstýrinum. Men hann fer ikki at vinna, og tað veit hann væl. (Sí Opb. 12,12).

e.c. ums.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

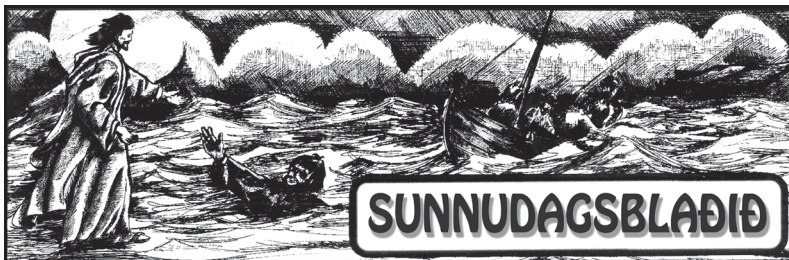
Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

8. des.	Tekstur: Matt. 1,18-24	bíbliuorð: Matt. 1,20
15. des.	Tekstur: Luk. 2,1-20	bíbliuorð: Luk. 2,11a

Útgevandi: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.

Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74

Nr. 26

22. desember 2019

79. árg.

Kristus í tær

„... Kristus í tykkum, vón dýrðarinnar.“ Kol. 1,27.

Jomfrúfóðingin er meir enn bara ein fitt jólasøga. Hon vísir okkum nágreiniliga, hvussu nær ið Gud vil koma okkum. Í veruleikanum setir hann okkum sama spurning, sum hann setti Mariu: „Vilt tú loyva mær inn?“ Allan vegin gjøgnum Skriftina síggja vit, at Guds ynski var altíð at koma fólki sínum nær.

Hann segði við lærusveinar sínar: „Tann dagin skulu tit ásanna, at eg eri í faðir mínum, og tit í mær, og eg í tykkum.“ Jóh. 14,20.

Paulus bað, „at Kristus má bógva við trúnni í hjørtum tykkara.“ Ef. 3,17. Jóhannes segði: „Tann, ið heldur boð Hansara, verður verandi í Gudi og Gud í honum.“ 1. Jóh. 3,24. V.D.

Paulus skrivaði: „Tað eri ikki longur eg, sum livi, men Kristus livir í mær.“ Gal. 2,20.

Óg Jesus segði: „Sí, eg standi við dyrnar og banki uppá. Um einhvør hoyrir rødd mína og letur upp dyrnar, tá skal eg fara inn til hansara og eta nátturða saman við honum, og hann við mær.“ Opb. 3,20.

Í Gamla Testamenti var Gud við Ádami og Evu í Edens urtagarði. Hann var við Ábrahami, og hann kallaði hann enntá vin sín. Hann var við Mósesi og ísraelsmonnum. Men vit skulu sum trúgvandi vita, at Hann er í okkum ... og hann heldur fram at vaksa í okkum og leiða okkum í gerningum okkara og í teimum avgerðum, vit taka.

Stríðist tú við beiskleika, stúranir, vanar ella ótta? Tað ger Jesus ikki! Og av tí at Jesus livir í okkum, hava vit 24 tímar í samdøgrinum atgongd til hansara markleysu meg! Tað er tí, at Paulus skrivar: „Eg stríðist samsvarandi hansara mátti, sum virkar í mær við kraft.“ Kol. 1,29. „Hansara mátti!“

Hvat tørvar okkum meir? Minst til, hvussu Maria svaraði, tá ið høvuðseingilin kom til hennara: „Verði mær eftir orðum tínum!“ Luk. 1,38. Lat tað vera **tína** bøn hesi jól! Vit ynskja hvørjum einstøkum eini signað jól og eitt spennandi, gott nýggjár, har Jesus er ógvuliga nær og møtir tykkum við sínum friði og gleði!

„... et Ord til Dagen“
Effie Campbell umsetti.

Vælkomin, Harri!

„... at Kristus má búgva við trúnni í hjørtum tykkara...“
Ef. 3,17.

Orðið **búgva** merkir meir enn bara at flyta inn sum gestur. Tað merkir at kenna seg heima og taka sær av viðurskiftunum í húsinum. Um vit skulu vera heilt sonn, hvussu mong okkara eru so fús at geva Kristusi fullkomið eftirlit?

Vit síggja hesar sjónvarpssendingarnar, har fólk loyva einum ella øðrum at koma inn og broyta heim sítt ella urtagarðin. Viðhvørt skifta tveir bólkar, sum eru vinir ella familja, um hús og broyta okkurt rúm í húsinum hjá mótpartinum uttan frammanundan at hava lagt nakra ætlan ella ráðført seg við tey, og tey, sum eiga húsini hava onga trygd fyri, at teimum kemur at dáma broytingina. Luttakararnir geva programmleiðaranum lyklar sínar, og hann gevur hinum partinum teir. So byrja tey. Tey dragsa gólvteppið út, taka gardinurnar niður og taka myndirnar niður av veggjunum, blaka innbúgvíð burtur, mála í nýggjum litum og gera alt, sum tey vilja. Ein amerikansk sending kallast „Viðgongd broyting“. Í tí sendingini gera tey so nógv av, at tey skræða øll húsini niður og byggja tey upp aftur frá grundini eftir einari nýggjari ætlan. Familjan verður send út at ferðast, meðan alt fer fram. Tá ið tey koma heim, hava arbeíðsfólkini stílað fyri einari stórari móttøkuveitslu, grannarnir eru bodnir við í veitsluna, og familjan sker í grát av gleði um úrslitið.

Álvaratos - um vit kunnu vísa øðrum menniskjum slíkt álit, so mugu vit kunna loyva Kristusi at koma inn í hjørtu okkara og kenna seg heima har. Tað er púra vist, at vit á ongan hátt fara at angra, hvat ið spyrst burtur úr tí. Tá ið vit geva Jesusi lykilin til hjarta okkara, prýðir hann tað við kærleika, gleði og friði. Hann leggur leiðningar inn av nýggjum, sum binda okkum við Heilaga Andans kraft.

Kann tað vera betri?

„... et Ord til Dagen“
Effie Campbell umsetti.

Gamlar lygisøgur forða fyri sonnum ævintýrum

Hvussu gamal vart tú, tá ið tú fekst skil á, at jólamaðurin ikki er til? Átti tú eina eldri systur ella beiggja, sum argaði teg, av tí at tú enn trúði á hann, eftir at tey høvdu lært „sannleikan“ at kenna? Hetta er ein hurlivasut tíð fyri børn!

Og samstundis sum børnini vraka ævintýrið um hin fitta jólamannin, sum kemur ósjónligur einaferð um árið at eftirlíka ynskjum teirra, venda tey sær eisini av sær sjálvum burtur frá øllum øðrum jólasøgum, tey hava hoyrt.

Tað er orsøkin, at so mangir ungdómar og vaksni við bara kenna Jesus sum pinkubarnið, ið verður borið í heim av einari moyggj og lagt í eina krubbu - og hetta halda tey vera næstan líka trúligt sum hin feiti maðurin, sum kemur niður ígjøgnum skorsteinin uttan at sóta sær klæðini!

Sum oftast missa fólk áhugan fyri søguni um Jesus, áðrenn tey síggja hann vaksa upp, og áðrenn tey duga at skilja, at pápi hansara ikki er træmyndin í krubbuspælinum, men himmalsins náðigi Gud, sum gav einasta son sín við tí so einastandandi ótrúligu grundgevingini, at vaksni bara duga at skilja hana, um tey duga at finna sína barnatrúgv aftur, sum varð misnýtt og svikin, tá ið tey vóru børn.

Sama Bíblían, sum sigur okkum søguna um, hvussu Gud í stóra kærleika sínum sendi son sín higar at frelsa okkum frá sjálgóðskunnar pínu og einsemi, sama Bíblían sigur okkum frá einum óndum anda í heiminum, sum roynir at ræna alla vón og alt dirvi frá okkum (1. Pæt. 5,8).

Tí er tíðin eisini so ørkymlandi fyri vaksni! Ofta er lættari at lata seg slúka av dagsins strevi enn at seta seg andlit til andlits við ruðuleikan og ørskuna, og ongantíð á árinum er hurlivasin so stórir sum um jóltíðir.

Brúka hesi jólini at gerast barn aftur. Lurta eftir søguni um Jesus og trúgv hvørjum orði. Gleð teg um hin einfalda vitnisburðin hjá hirðunum og grunda um hann í hjarta tínum, eins og móðirin at barninum gjørdi (Luk. 2,19). Leita í hesum gomlu frásøgnunum eftir tí „gleði, sum skal verða fyri alt fólkið“, og sum einglarnir boðaðu (Luk. 2,10). Og tá ið so jólini eru av, halt so á at leita - leita eftir Jesusi sum vaksnum, Frelsaranum, sum bjóðar tær frið uttan allan henda hurlivasan.

„Tidernes Tegn“.

Effie Campbell umsetti.

Tær vælsignaðu hendurnar á mammu

Christian Scriver greiðir frá, at mamma hansara hvørt kvöld, eftir at hon hevði biðið við honum, legði hond sína á høvd hansara og vælsignaði hann.

Seinni í lívinum, tá ið freistingarnar komu, var tað altíð, sum føldi hann hondina á mammu síni á høvdi sínum, og hann fekk styrki at siga við seg sjálfan: „Ger ikki Frelsara tínum sorg og mammu tíni skomm.“

Effie Campbell umsetti.

SUNNUDAGSSKÚLIN

22. des.	Tekstur: Matt. 2,1-12	bíbliuorð: Sl. 119,130a
----------	-----------------------	-------------------------

Sunnudagsbladið
ynskir øllum eini gleðilig jól
og Harrans signing í komandi ári

Útgevni: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.

Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74